

Jungfru Linas nya tänder : humoresk ur lifvet

Wallensteen, Nanna,

82 A a 263/21

National Library
of Sweden

Jungfru Linas nya tänder.

Humoresk ur *lifvet*.

Eftertryck förbjödes.

Lina Jansson hade en troget uppvaktande kavaljer, en ung sjöman, som under vintern låg uppe på navigationskolan på Söder och läste på styrmanssexamen.

Johan Westerbom var hans namn, och hyggelig var han och bra såg han ut.

Men Lina tyckte inte hon såg tillräckligt bra ut, och därför skulle hon skaffa sig löständer. Hennes egna voro alldeles för få och för litet presentabla.

Hon höll ofantligt mycket af sin länge, ståtliga Johan, och ville öfverraska honom med sin nya skönhet; därför sade hon icke ett ord till honom om saken.

I stället bevärade hon sig med Jobs tålmod, och gick beslutsamt till tandläkaren och lät med en matyrs hjältemod sig afbändas sex (säger 6!) gamla tänder på en gång! —

Allt ville hon lida, allt ville hon offra för sin kärlek!

Men följden af den blodtörstige tanddoktors omensklighet var naturligtvis den, att hennes mun och gom blefvo till den grad uppsvälda och inflammerade, att det dröjde hela 14 dagar innan de nya tänderna kunde inprofvas och insättas.

Dessa fjorton pröfningsdagar blefvo en vändpunkt i Johan Westerboms korta kärleks saga.

Hvem kan också förtänka den arma karlen, om han började tvifla på sin lilla Linas beständighet och kärlek, efter allt hvad han fick genomgå?! —

Hör och döm! —

Hvarje lördags e. m., då hans arbete vid skolan slutat, gick — eller rättare — flög han på sin längtans lätta vingar och långa ben från Mosebacke till Mariagatan, der hans lilla Lina tjänade hos en gammal enkefru med två döttrar.

Således — en lördagsafton, då höststormen hven och tjöt i knutarne och regnet piskade vandrarne obarmhertigt i ansigtet stod Johan Westerbom vid sin längtans mål, våt och varm, och ringde på tamburklockan.

Han ringde en, han ringde två gånger, men ingen kom. Klang, klang! Han tryckte hårdt på knappen den tredje gången och slutligen hörde han lätta steg närma sig dörren. Den går upp, men i stället för den tillbedda Linas friska rödblommiga ansigte och glädjestrålade blickar synes en af de unga döttrarnes bleka profil sticka ut genom dörren.

— Träffas Lina Jansson?

Johan Westerbom lyfte högt på mössan och sände en bedjande blick mot de mörka, spejande ögonen i dörren.

— Nej, Lina är inte hemma!

Det för ett blixlikt leende öfver den lilla skolflickans skälmska drag och ögonblicket derefter var hon försvunnen.

Der stod nu den arme Johan Westerbom utanför paradiset's port med lång näsa och sorg och missräkning i det trogna hjertat.

Men inne i det trefliga och pyntade lilla köket (ty Lina var en ordentlig flicka, som räknade för en hederssak att ha sitt kök nyskuradt och fint på lördagskvällen!) stod vår hjertinna med blossande kinder, orolig och ifrig och ropade:

— Nå, var det han?

— Ja, Lina, det var det.

— Hva' sa' Maggi till honom?

— Jag sa' precis som Lina hade bedt mig säga, att hon inte var hemma.

— Nå, hvad sa' han då?

— Ingenting!

— Hur såg han ut då? Såg han ledsen ut?

— Det vet jag inte. Det såg jag inte, för jag stängde genast dörr'n.

— Å, den stackar'n, visst blef han ledsen! Det kan väl då en blind människa både se och begripa.

Och Lina utstötte en djup suck af deltagande för den arme kärlekskranke unge mannen.

Sedan hoppade hon raskt upp på

köksbordet och spejade försigtigt genom spejlgardinen, för att söka uppfånga en skynt af den älskade, då han kom ned för trappan.

Nästa lördag upprepades den tragikomiska föreställningen.

Lina gick helt nervös och orolig fram och åter i köket och gjorde sig då och då ett ärende in i rummet, der hennes matmor satt.

— Nå, Lina, sade denne plötsligt och såg upp från sitt arbete, har inte Westerbom hörts af i qväll?

— Nej, inte än, men han kommer nog — svarade Lina litet vemodigt och log.

— Ja, men då tycker jag allt att Lina skall gå ut och öppna sjelf och säga honom — — —

— Nej, snälla frun, se det gör jag då aldrig, så som jag ser ut i mun. Nej, aldrig i lifvet! — —

— Ja, men kan du inte bara öppna dörren litet på glänt och säga honom ett vänligt ord och att du är förhindrad att tala med honom i qväll.

— Neej, go'a frun, be' mig om hvad som helst, men inte detta, för se det kan jag inte! Han skulle ju rent af kunna bli rädd för mig! —

Det hjälpte inte att föreställa henne. Hon var envis som synden.

Och när vid åttatiden en stark, klar ringning hördes, kom Lina inrusande och ropade: Snälla lilla Maggi, gå ut och öppna, för nu kommer Westerbom! *Det känner jag på mig.*

— Ja, öppna kan jag väl göra, men jag narras inte en gång till, och säger att Lina är borta — ropade Maggi tillbaka och tittade upp från sagboken, hvori hon läste.

— Kära hjertandes, det slipper Maggi! Bara Maggi vill säga att jag är förhindrad i qväll, ty det är jag. Det måtte väl Maggi kunna se att jag har förhinder!

Nu ringde det igen. Lina hoppade till.

— Söta, snälla Maggi, skynda sig, annars går han!

Maggi sköt undan boken och for ut som en vind i tamburen och öppnade dörren till förstun.

Der stod han nu åter, den trogne riddaren med oro och längtan i hjertat. Han bockade sig artigt för Maggi och helsade god-afton.

— God-afton! sade lilla Maggi tillbaka.

— Träffas Lina Jansson i qväll? Han tummade nervöst sin mössa.

— Nej, hon är upptagen och kan inte träffas.

En häpen blick af både sorg och sårad stolthet sköt upp i de ärliga, bruna ögonen.

— Ja—så, är det på det lilla viset?

— Sade han kort, svängde sig om på klacken och tog trappan i ett par språng.

Magge läste dörren och stod i begrepp att gå in, men då kom Lina utrusande som en hvirvelvind i tamburen, sprang bort till dörren och tryckte sitt ansigte tätt emot rutan, för att se efter den älskade, som dock redan försvunnit.

— Nå, snälla Maggi, hur var det i qväll? Hur såg han ut? ropade hon derpå och ställde sig framför Maggi.

— Jo, i qväll såg han både ledsen och ond ut, och jag tycker Lina är riktigt stygg emot honom.

— Det kan ingen människa hjälpa! Det är en pröfning, ser Maggi, och Maggi kan väl förstå, att om jag visade mig för honom utan tänder, så kom han kanske aldrig igen mer.

— Tänk, om han inte gör det nu ändå!

— Å, prat, han kommer nog, puttade Lina och gick in i köket och börja syssla med tepannan på spisen.

Men Maggi hade rätt! Johan Westerbom kom inte tillbaka!

Alltså: Lina hade vunnit nya bländhvita tänder, men sin trogne tillbedjare hade hon förlorat.

Ack! hvad batar det vil henne nu att hennes mun blifvit så vacker, då hon inga kyssar får, och då hon aldrig skrattar mer, utan bara gråter sina ögon röda efter den försvunne sjömannen, som gifvit henne på båten! —

Nanna Wallensteen.

Inches

1

2

3

4

5

6

7

8

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

